

РЕШЕНИЕ

№ 16958

гр. София, 04.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 01.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4707** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.34 от Закона за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения /ЗЗЛПСПОИН/.

Образувано е по искова молба от от М. П. М., срещу Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“ /ИА СОСЕЗФ или Агенцията/, с която са предявени кумулативно съединени иски за обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 50000 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че причинените неимуществени вреди, произтичат от незаконосъобразни действия от страна на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ, в частност нарушаване на забраната по чл. 33, ал. 1, т. 1, 7, 8 и 11 от ЗЗЛПСПОИН - Забранява се всяка форма на ответни действия спрямо лицата, посочени в чл. 5, имащи характера на репресия и поставящи ги в неблагоприятно положение, както и заплахи или опити за такива действия, включително под формата на: 1. временно отстраняване, уволнение или прилагане на друго основание за прекратяване на правоотношението, по което лице полага наемен труд; 7. принуда, отхвърляне, заплашване за предприемане на ответни действия или действия, изразени физически, словесно или по друг начин, които имат за цел накърняване на достойнството на лицето и създаване на враждебна професионална среда; 8. пряка или непряка дискриминация, неравносвойно или неблагоприятно третиране; 11. вреди, включително за репутацията на лицето, по-специално в социалните мрежи, или финансови загуби, включително загуба на бизнес и загуба на доход.

По същество твърденията са, че ищецът е подал сигнали до Министерски съвет /МС/ и

Комисията за противодействието на корупцията /КПК/, в които са изложени факти и обстоятелства, уличаващи ръководни кадри в Агенцията с корупционни практики.

Твърди, че именно по повод подадените сигнали е била извършена реорганизация в Агенцията, при което формално заеманата от ищецът длъжност „главен юрисконсулт“ в дирекция „Финансово стопанска и административно-правна дейност“ е била съкратена, считано от 01.06.2024г. Следствие съкращаване на длъжността ищецът е бил освободен от длъжност със Заповед № ЧР-38/05.06.2024г. Последната заповед е била отменена като незаконосъобразна с Решение № 2874/19.03.2025г. по адм. д. № 53/2025г. от ВАС.

Допълнително сочи, че след отменителното решение на ВАС на 01.04.2025г. ищецът бил възстановен на длъжността, която е заемал, но същият ден отново било прекратено служебното му правоотношение.

Твърди още, че е получавал заплахи и негативно отношение от изпълнителния директор на Агенцията, за което потърсил защита пред КПК.

Претърпените неимуществени вреди определя като душевни терзания – тревоги, безпокойство, притеснение и напрежение за лична и семейна безопасност, чувство на несигурност, безсъние. Претендира още дискредитиране на репутация и доброто име пред ръководството и колегите от Министерството на икономиката и индустрията.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК, е постъпил отговор от процесуален представител на ИА СОСЕЗФ, в който се поддържа неяснота на исковете. Счита се, че ищецът претендира обезщетение за вреди едновременно по общият ред и по специалния закон, като счита, че преживените душевни терзания могат да бъдат обезвъзмездени само един път. Обратното счита за злоупотреба с процесуални права, която би могла да доведе до неоснователно обогатяване. В този смисъл цитира практика на ВКС – Решение № 50203/01.11.2022г. по гр. д. № 3589/2021г. и Решение № 195/03.02.2020г. по гр. д. № 248/2020г.

По съществуването на спора навежда твърдение, че първо е било извършена реорганизация на Агенцията, респ. длъжността на ищецът е била съкратена, а след това последният е подал сигнали до МС и КПК, от което прави извод, че не са налице предпоставките за ангажиране отговорността на ИА СОСЕЗФ по ЗЗЛПСПОИН. Отделно от това се сочи, че по нито един от сигналите няма констатирани нарушения. Най-после се твърди, че при съкращаването на длъжността на М. е била предложена друга позиция при запазване на съществуващото му възнаграждение. В този смисъл твърди, че ответникът работодател е имал желание да задържи служителят на работа, което е несъответно на претенциите на ищеца за негативно и дискриминационно отношение към него.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковата молба.

Административен съд София – град (АССГ), след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От доказателствата по делото се установява, а и не се спори, че до прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № ЧР-38/05.06.2024 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от Европейските земеделски фондове“, М. М. е заемал длъжността „главен юрисконсулт“ в общата администрация на Агенцията - дирекция "Финансово-стопанска и административно-правна дейност" .

Със Заповед № РД-56 от 03.06.2024 г. на органа по назначаването е одобрено новото длъжностно разписание на Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“, в сила от 01.06.2024 г., с което в дирекция „Финансово-стопанска и административно-правна дейност“, липсва длъжността „главен юрисконсулт“, като останалите

длъжности „главен счетоводител“ - 1 щ. бр., „главен експерт“ – 2 щ. бр. и „старши експерт“ – 1 щ. бр., са запазени, в специализирана администрация щатните бройки са увеличени с две.

С писмо № ИА-110/03.06.2024г. М. е уведомен за промяната в длъжностното разписание и му е предложено да заеме длъжност „главен експерт“, отдел „Одит на интервенциите за развитие на селските райони“, дирекция „Одитни дейности по европейските земеделски фондове“. С писмо № ИА-126/04.06.2024г. М. е отказал на предложението.

Заповед № РД-56 от 03.06.2024 г. е отменена с Решение № 2874/19.03.2025г. по адм. д. № 53/2025г. на ВАС, като незаконосъобразна. Въз основа на последното със заповед № РД-27/01.04.2025г. М. П. М. е допуснат да заеме длъжността „главен юрисконсулт“ в общата администрация на Агенцията - дирекция "Финансово-стопанска и административно-правна дейност". Същият ден със заповед № ЧР-14/01.04.2025г. е прекратено служебното правоотношение с М., поради съкращаване на длъжността. Към настоящият момент с Решение № 17963/27.05.2025г. по адм. д. № 3652/2025г. на АССГ е отменена като незаконосъобразна Заповед № ЧР-14/01.04.2025 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“, което обстоятелство е служебно известно на съда.

На 03.06.2024г. ищецът М. М., с вх. № 606/24 от 03.06.2024г. при Министерски съвет и вх. № С-438/03.06.2024г. при Комисията за противодействие на корупцията, е подал сигнали за корупционни практики в Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“.

Спорно по делото е точното време на подаване на сигналите, както и изменението на длъжностното разписание, респ. времето на прекратяване на служебното правоотношение на М. М. с Агенцията.

От представените по делото разпечатки на регистъра от деловодната система на ИА СОСЕЗФ, писмо № ИА-110/03.06.2024г. е регистрирано и насочено към М. на 03.06.2024г. в 12.12 часа. Същото писмо е получено от М. срещу подпис на 03.06.2024г. с час 13.13 часа, отбелязано от него, като на дата 04.06.2024г. е положен подпис с дата, че не е съгласен да бъде преназначен.

Заповед № РД-56 от 03.06.2024г., с която е прекратено служебното правоотношение с М. е връчена на 05.06.2024г.

От представеното от ищеца писмо от Администрацията на Министерски съвет /л. 43-44/ се установява, че сигнал с вх. № 606/24 от 03.06.2024г. е подаден на гише в отдел „Приема“ в 12.19 часа на 03.06.2024г. Относно сигнала пред КПК по делото не са ангажирани доказателства за часа на подаване, а при изискването им от съда в хода на съдебното производство се установи, че не разполагат с такива.

За изясняване на спорните факти и обстоятелства, съдът е допуснал събирането на гласни доказателства, чрез изслушването на двама свидетели.

От изложеното от св.М.- съпруга на ищеца се установи, че в процеса на работата си като юрисконсулт в Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от Европейските земеделски фондове“, ищецът е установил нарушения в процеса на провеждане на обществени поръчки и неправомерно разходване на финансови средства за оборудване /климатици, компютри и т.н./, Това го мотивирало да подаде два сигнала, единият в Комисията за противодействие на корупцията, другият в Министерски съвет, което той направил на 03.06.2024г. На 05.06.2024г. служебното му правоотношение било прекратено, което според св.М. се е отразило негативно върху емоционалното му състояние. Започнал да изпитва притеснения, относно начина по който ще се издържа той и семейството му, което довело до безсъние, непълноценно хранене и проблеми с кръвното налягане. В последствие, около средата на м.юни, М. М. започвал работа в

Министерство на икономиката, но проблемите му с предходния му началник /изпълнителния директор на Агенцията/ продължили, тъй като последният изпратил две писма до новото му работно място, съдържащи невярна информация за ищеца, което било възприето като желание за реваншизъм.

От заявеното от св.К. Л. - колега и приятел на М. М. се установи, че от страна на изпълнителния директор на Агенцията е проявено отношение, третиращо неблагоприятно ищеца, спрямо останалите служители. По негови данни М. М. е бил принуждаван чрез заплахи с уволнение да извършва дейности, които по никакъв начин не съответстват на длъжностната му характеристика. Описва ситуация, споделена от ищеца, при която последният, заедно с друг служител е трябвало да носи строителни материали /плочки, лепило, гранитогрес и др./ за нуждите на ремонт в сградата, докато останалите му колеги били на семинар в [населено място]. След този случай М. подава сигнали за извършени нарушения, а от 05.06.2024г. служебното му правоотношение е прекратено, вследствие на което той коренно се е променил. Станал угрижен и обезверен, че няма как да издържа семейството си.

При така установената фактическа обстановка, Съдът прие следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл.34 от Закона за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения. Същият е процесуално допустим, независимо от възражението от процесуалния представител на ответника. Действително претендират се неимуществени вреди, които по своето естество са идентични с претендираните такива от незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение. Правопораждащите юридически факти обаче са различни и подлежат на отделно изследване. Така, съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. По смисъла на ЗЗЛПСПОИН отговорността се следва за нарушаване на забраната за ответни действия спрямо лицата, посочени в чл. 5 (подали сигнал или публично оповестили информация), имащи характера на репресия и поставящи ги в неблагоприятно положение, както и заплахи или опити за такива действия. Така ЗЗЛПСПОИН се явява специален спрямо ЗОДОВ по отношение на т.н. „ответни /неблагоприятни/ действия“ по отношение на лицата по чл. 5.

Законът за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения, наричан по-долу за краткост ЗЗЛПСПОИН е в сила от 4.05.2023 г. и е приет в изпълнение на Директива 2019/1937 на ЕП и Съвета от 23.10.2019 г. относно защитата на лицата, които подават сигнали за нарушения на правото на Съюза /вж. § 2 от Закона/. Съгласно чл. 1 – с него "се уреждат условията, редът и мерките за защита на лицата в публичния и в частния сектор, които подават сигнали или публично оповестяват информация за нарушения на българското законодателство или на актове на Европейския съюз, които застрашават или увреждат обществения интерес, както и редът и условията за подаване и разглеждане на такива сигнали или публично оповестена информация. Съгласно чл. 2 - неговата цел е "да осигури защитата на лицата в публичния и в частния сектор, които подават сигнали или публично оповестяват информация за нарушения на българското законодателство или на актове на Европейския съюз, станала им известна при или по повод изпълнение на трудовите или служебните им задължения или в друг работен контекст". В чл. 5 от същия изрично са изброени защитените лица и сред тях са всеки "работник, служител, държавен служител или друго лице, което полага наемен труд". Мерките за осигуряване на тази защита са посочени в Глава трета / чл. 33- чл. 40/. В чл. 33, ал. 1,

т. 1 ЗЗЛПСПОИН е установена забрана за ответни действия спрямо лице, посочено в чл. 5, имащи характера на репресия и поставяща ги в неблагоприятно положение, както и заплахи или опити за такива действия, включително под формата на уволнение, подробно разписани в петнадесет точки. Съгласно чл. 33, ал. 2 ЗЗЛПСПОИН – ако тази забрана бъде нарушена и бъдат предприети ответни действия срещу лице по чл. 5 във връзка със сигнала, компетентните органи по чл. 20 /т. е. органът, компетентен по предмета на сигнала/ предприемат коригиращи мерки. Тези коригиращи мерки, съгласно чл. 33, ал. 3 целят "да преустановят предприетите ответни действия" до приключване на проверката. Законът /в чл. 33, ал. 4 обявява "ответните действия по ал. 1, предприети срещу лице по чл. 5 във връзка с подаден сигнал за недействителни". В чл. 33, ал. 5 ЗЗЛПСПОИН на лицата по чл. 5, срещу които са предприети ответни действия, е предоставена възможност "да подадат молба до компетентния орган за възстановяване на положението, в което са се намирали преди предприемане на ответните действия".

В чл. 34 ЗЗЛПСПОИН е предоставена възможност – "в случай на нарушение на забрана по чл. 33 лицето по чл. 5 да има право на обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди". Законът обаче не казва редът по който следва да се реализира правото на обезщетение, не препраща към АПК или ЗОДОВ. Изхождайки от принципа за забрана за отказ от правосъдие (чл. 127, ал. 2 от АПК) настоящият състав намира, че допустимостта на иска се съдържа в разпоредбата на чл. 128, ал. 1, т. 6 от АПК в хипотезата на незаконосъобразни действия във вр. с чл. 204, ал. 4 от АПК, и предвид характера на дейността на лицето /органа/, осъществил действията. Доколкото в случая става въпрос за действия, осъществени при и по повод осъществяване на административна дейност /дейност, осъществявана от органите на държавната власт, характеризираща се с властнически правоотношения/, то правораздавателната компетентност е на административните съдилища.

Видно от исковата молба релевират се нарушения на забраната по чл. 33, ал. 1 в хипотезите на т. 1, 7, 8 и 11 от Закона.

По отношение на забраните по т. 1 и т. 11 и по арг. от чл. 204, ал. 1 и ал. 4 от АПК съдът приема следното:

По т. 1 от чл. 33, ал. 1 от ЗЗЛПСПОИН, елемент от състава на тази норма е прекратяване на служебното правоотношение /уволнение/, като не се държи сметка дали акта за прекратяване е отменен. Необходимо и достатъчно е в случая да се установи, че юридическото действие /адм. акт/ е издаден като ответна мярка на подадения сигнал или оповестена информация.

Разпоредбата на чл. 40, ал. 2 от ЗЗЛПСПОИН указва доказателствената тежест - В случай на съдебен или административноправен процес, в който лице по чл. 5 твърди, че е било обект на ответни действия по чл. 33 и че тези действия са реакция на подаден сигнал или публично оповестяване на информация, лицето, което е предприело увреждащата мярка, следва да докаже, че предприетите ответни действия не са били свързани по никакъв начин с подадения сигнал или публичното оповестяване. Не се смята, че ответното действие е извършено като реакция на подаден от лицето сигнал или публично оповестена информация, когато от преценката на всички обстоятелства може да се направи обоснован извод, че е налице правно основание за прилагането на мярката.

Извън специално разпределената доказателствена тежест и по арг. от чл. 154 от ГПК приложим на осн. чл. 144 от АПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения.

Конкретно за случая М. следва да докаже: 1. наличие на подаден сигнал, 2. който е от лице със статут на работник, по смисъла на член 45, параграф 1 от ДФЕС, 3. подаден чрез писмено предаване на информация за нарушение, попадащо в обхвата на чл. 3 от

ЗЗЛПСПОИН, 4. чрез създаден канал за външно подаване на информация, 5. при основателна причина да се смята, че подадената информация за нарушения е била вярна към момента на подаването ѝ, 6. Последвала е репресия под някоя от формите по чл. 33, ал. 1. Едва след горното установяване следва разменяне на доказателствената тежест по см. на чл. 40, ал. 2.

Предвид горните теоретически условия съдът намира, че от данните по делото се установява осъществяването на първите предпоставки за възникване на правото на обезщетения. М., в качеството си на служител на ИА СОСЕЗФ, е придобил информация, оценена от него като такава по см. на чл. 3, ал. 1, б. „а“ от ЗЗЛПСПОИН, съответно предоставил същата като сигнал пред Министерски съвет и КПК.

Спорен е въпросът за прекратяване на служебното му правоотношение, а именно дали представлява т.н. „ответни мерки“, в частност уволнение предвид подадените сигнали с вх. № 606/24 от 03.06.2024г. при Министерски съвет и вх. № С-438/03.06.2024г. при Комисията за противодействие на корупцията. На следващо място, предвид оплакванията на ищеца, на изследване подлежи и дали са настъпили вреди, включително за репутацията на лицето, по-специално в социалните мрежи, или финансови загуби, включително загуба на бизнес и загуба на доход, следствие на определени действия от страна на ответника.

От доказателствата по делото се установява, че действително на 03.06.2024г. са се осъществили както промяна на длъжностното разписание в Агенцията, така и подаването на сигналите. Първото е дало основание на органа по назначаване на прекрати служебното правоотношение на ищеца на 05.06.2024г. По делото са ангажирани доказателства за почасовото случване на събитията, като от данните по делото съдът прави извод, че първо се е осъществило изменение в длъжностното разписание на процесната администрация, в съответствие с приетото изменение в Устройствения ѝ правилник, извършено с ПМС № 180 от 23.05.2024 г. по докладна записка № ИА-109 от 03.06.2024 г. и заповед № РД-56/03.06.2024г. До този извод съдът достига, вземайки предвид писмо № ИА-110/03.06.2024г., с което М. е уведомен за промяната в длъжностното разписание и му е предложено да заеме длъжност „главен експерт“, отдел „Одит на интервенциите за развитие на селските райони“, дирекция „Одитни дейности по европейските земеделски фондове“. Без правно значение в случая кога /в колко часа/ е получено писмото. От една страна писмото е с последващ номер в регистъра, а от друга страна писмото е регистрирано в деловодната система на 03.06.2024г. в 12.12 часа. Първият сигнал е подаден пред МС с вх. № 606/24 от 03.06.2024г. в 12.19 часа. Следователно, процедурата по изменение длъжностното разписание /оптимизация, без съдът да изследва и коментира правилност и законосъобразност/, от където е последвало прекратяване на служебното правоотношение е започнала преди подаването на сигналите, от където се налага извода, че т.н. „уволнение“ няма връзка с подадените сигнали. Аргумент в тази насока е още съдържанието на писмо № ИА-110/03.06.2024г., с което се предлага на М. друга длъжност при запазване размера на индивидуалната заплата. Така се налага извода, че прекратяването на служебното правоотношение с ищеца не се явява като реакция на подаден от лицето сигнал или публично оповестена информация /чл. 40, ал. 2, изр. последно от ЗЗЛПСПОИН/.

Аналогично е и по отношение втората заповед за прекратяване на служебното правоотношение - Заповед № ЧР-14/01.04.2025г. на Изпълнителния Директор на

Агенцията. Основание за издаването и са чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, във връзка с ПМС № 180 от 23.05.2024 г. за изменение на Устройствения правилник на Агенцията и Заповед № РД-56 от 01.04.2025 г. на Изпълнителния директор на Агенцията /отново без настоящият състав на съда да коментира тяхната законосъобразност/. След като в администрацията няма такава длъжност, считано от 01.06.2024г., то логично е да не може да бъде възстановен М. М. на длъжност „главен юрисконсулт“ в дирекция „Финансово стопанска и административно-правна дейност“.

По отношение на забраните по т.7 и т.8, съдът намира че не е осъществен техният състав. От доказателствата по делото и най-вече от показанията на св.Л. се установява, че описаните прояви на неравно третиране и принуда са предхождащи подаването на сигналите, следователно няма как да са извършени в отговор на тях. Логическото тълкуване на разпоредбата на чл.33, ал.1 от ЗЗЛПСПОИН предполага извършването на действия, които са последващи и по своя характер представляват наказателна мярка спрямо лицата по.5 от с.з. За описаните от свидетеля случаи, ищецът е разполагал със съответните средства за защита, а именно да се обърне към Комисията за защита от дискриминация за неравностойно третиране /т.7/ или към Прокуратурата /т.8/, в случай че е бил принуден да извърши нещо против волята си под заплахата за уволнение.

Що се касае за предпоставката за претендираното обезщетение по чл. 33, ал. 1, т. 11 от ЗЗЛПСПОИН съдът съобрази следното: фактическото основание предпоставя настъпване вреда /резултатно/. Вредата е посочена като репутацията на лицето, по-специално в социалните мрежи, или финансови загуби, включително загуба на бизнес и загуба на доход. По делото са представени писма от изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ до министъра на икономиката и индустрията от дати 22.08.2024г. и 13.02.2025г. (л. 53-55), в които уведомява последния, че М. П. М. изпраща сигнали за Агенцията и по този начин уврежда авторитета на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ.

По делото се установява, а и не се спори, че за периода от 01.07.2024г. до 01.04.2025г. (л. 85) ищецът е работил като „главен юрисконсулт“ в дирекция „Правна“ в Министерство на икономиката и индустрията. По делото обаче не се установява да са настъпили вреди, следствие подаваните писма от ИД на ИА СОСЕЗФ. Обратното, видно от Заповед № ЧР-И-749/14.11.2024г. (л. 87) на М. е било увеличено основното месечно възнаграждение, като от степен на основната месечна заплата 3 е прераснал в степен 4. Прекратяване на служебното правоотношение между МИИ и М. М. е на осн. чл. 103, ал. 1 от ЗДсЛ – по взаимно съгласие. Данни за репутационни вреди, вкл. и в социалните мрежи по делото не са ангажирани. Не се твърди, а и не се установява М. да е имал бизнес, който да е загубен. Следователно, липсва каквато и да е вреда по см. на чл. 33, ал. 1, т. 11 от ЗЗЛПСПОИН. Вредите (финансови загуби) следствие на незаконосъобразното уволнение (съкращаване на длъжност) се репарират по реда на чл. 106, ал. 2 от ЗДсЛ.

В заключение не са осъществени в тяхната кумулативност всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 34 във връзка с чл. 33, ал.1, т. 1, т.7, т.8 и т.11 от ЗЗЛПСПОИН. Предявените от М. М. исковете са неоснователни. Неоснователността на главният иск предпоставя неоснователност и на акцесорния за лихви.

Предвид изхода на делото, ищецът следва да бъде осъден да заплати на в полза на ответника сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение, което съдът определя в минимален размер от 511,29 евро като съобрази липсата на фактическа и правна сложност на делото и своевременно направеното възражение за прекомерност.

**Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК,
Административен съд София – град,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ исковата молба от М. П. М., срещу Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“ /ИА СОСЕЗФ или Агенцията/, с която са предявени кумулативно съединени иски за обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 50000 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата като неоснователна.

ОСЪЖДА М. П. М., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“ сумата от 511,29 евро, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪ

ДИЯ: